

MEHMET KAHRAMAN

BABAMI ÖLDÜREN
ŞEYLER

3. BASKI

HECB
çykü

Mehmet Kahraman: 1978'de Afyonkarahisar/Çay/Bulanık'ta doğdu. İlkokulu Bulanık'ta, ortaöğrenimini Çay İmam Hatip Lisesinde tamamladı. Anadolu Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümünü bitirdi (2004). Hâlen bir kamu kuruluşunda çalışmaktadır. İlk iki kitabı *Minareden Düşen Ezan* (2014), *Işıklar Açık Kalsın* (2016) Hece Yayınlarından çıktı. Abdullah Harmanlı ile birlikte *28 Şubat'a 28 Öykü* antolojisini hazırladı. 2016 yılında *Işıklar Açık Kalsın* öykü kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği ve Eskader öykü ödülleri ald. Öykü ve yazıları Heceöykü, Mahalle Mektebi, İtibar, Türk Dili, Dergâh, Temmuz ve Postöykü dergilerinde yayımlandı.

Babamı Öldüren Şeyler

Mehmet Kahraman

Hece Yayınları: 466
Öykü

Üçüncü Basım: Eylül 2019

©Hece Yayınları

Kapak Tasarımı:
www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık: HECE

Baskı:
www.dumat.com.tr

ISBN: 978-605-9556-68-2

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yazışma: P.K. 79 Yenişehir/Ankara
T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr

İÇİNDEKİLER

Cennet Gibi Bir Şey / 7

Ekmek Bayatlatma Odası / 13

Bitmeyen Yol / 19

Babamı Öldüren Şeyler / 25

O An / 35

Sen Ben Ve Bilmediğimiz Diğerleri / 41

Büyük Resim / 49

Kurgulanmış Bir Hayat / 53

Bilmediğim Bir Şey Söyle / 61

Kız Babası / 69

Kor / 81

Anahtar / 88

Yarın Bu Saatte / 97

Bir Rüyanın Ömrü Kadar / 103

Desteęiyle her zaman yanımda olan sevgili eęime...

Cennet Gibi Bir Şey

Futbol sahası büyüklüğünde çim alan. Okul sonrası orada top oynuyoruz. Kızlar ip atlıyor, yakar top oynuyor. Topumuz kızların yanına gittiğinde onların oyunlarını bozmaktan keyif alıyoruz. Hepsi bir ağızdan bağırıyor. Öküzler. Yine de oyunlarını bozmaya devam ediyoruz. Neden böyle yapıyoruz? İçimizde büyük bir huzur var. Onlar öküz diyor, biz sırtarak geçip gidiyoruz. İki taraf da sıkılınca birlikte yakar top oynuyoruz. Elimize geçen topu seçtiğimiz kıza atıyoruz.

Sevinç ağlamaya başlıyor. Top yüzüne geldi. Yere oturup dakikalarca ağladı. Erkekler gururlu bir dayanışma içinde, kızlarsa Sevinç'in etrafında. Sizlerle oyun oynanmaz, diyorlar teker teker. Her işi bozuyorsunuz. Bozuyoruz hakikaten. Ben Sevinç'e vuruyorum, Turgay Sultan'a, Adil Filiz'e. Her seferinde aynı kişilere. Hangi oyuna geçerse geçelim ya onlarla eş oluyor ya da onlara vuruyoruz. Ama hiçbir şey anlamıyorlar. Ben o aptal konuşmayı yapıyorum. Kızlar

çekip gidiyor.

Kaseti geri sarsak ve ben o konuşmayı yapmasam, hatta biraz daha geriye alıp top elimdeyken dursa, saniyelik bir anda bütün geleceği görüp topu yavaşça atsam, güle oynaya evlere dağılsak ve Sevinç yolda arkadaşlarına benden bahsetse. Bana nasıl baktığını gördünüz mü? Onun attığı bütün topları tuttum. İlgisini fark etmediğimi sanıyor, ancak her şeyi biliyorum. Maalesef hayat geriye sarılmıyor, yaşananlar bütün dönemeçlerde karşına çıkacak. Görüntüyü hızlandırabilir ya da dondurabiliriz, yalnız bunun bize bir faydası olmaz. Hatalardan ders çıkaracak yaşta değiliz. Nerede yanlış yaptık diye sorduğumuzda mecburen en başa dönüyoruz.

Turgay elinde topla, ne yapacağız, diye soruyor. Beş erkek ne yapar? Tek kale maç yapalım. Sektirmece oynayalım. En iyisi çamlı tepeye çıkıp yatalım. Teklifler cazip gelmiyor. En azından bana. Sevinç ağlayarak gitti ya, hiç keyfim yok. Annesine kesin söylemiştir, babasına söylemese bari. Salak da demiştir yokuşu tırmanırken. Yürüyüşünü, içli içli ağlayışını, kızarıklık gözlerini hatırladıkça eve gidip yatmak istiyordum. Sen Sevinç'e takıldın değil mi, dedi Adil. Oğlum senin sevdiğini biliyor, üzülmez merak etme. Demesi kolay, nasıl ağladığını görmedin mi? Canı acıdı. Ben gerçekten öküzümlü, o kadar sert vurulur mu?

Konuşa konuşa yokuşu tırmandık.

Adilgilin samanlığın köşesinde oturduk. Turgay bakka-la gidip gazoz aldı geldi. Soğuktuk. Sırayla gelecek yıl planlarını anlattı herkes. Okulların açılmasına iki hafta vardı. Hiçbirimizin büyük hayalleri yoktu. Kimse doktor olmak istemiyordu mesela. Avukat, mühendis, mimar... Ben belki polis olurum, dedim. Üniversiteyi kazanamayız biz, dedi Adil. Ne olacağımız kadere bağlı. Ben okumam da çalışmam da, dedi Turgay. Zaten bu sene de okula gitmeyeceğim. Yata

yata para kazanmanın bir yolunu bulurum, siz kendinizi düşünün. Düşünecek olsaydık bu hâlde olmazdık. Babaları-mız bizimle gurur duyardı. Annelerimiz üzülmezdi. Gazoz-ları haram parayla almadın değil mi lan, dedim. Bittikten sonra mı soruyorsun? Sarhoş gibiydik, kelimeler ağzımızdan öylesine çıkıyordu. Ne konuştuğumuzu dahi bilmiyorduk. İnsanın sevdiğine bir şey oldu mu hayatın tadı kalmıyor. Adil cevap istercesine bana baktı. Ne garip, sevdiklerimizin canını da biz acıtıyoruz. Biz gerçekten manyağız oğlum. Hem seviyoruz hem acıtıyoruz. Boş verin oğlum, kızlar bu dilden anlıyor, diyor Turgay. Öylelerini daha erkeksi buluyorlar. Kalıbımı basarım böyle. Bir süre kızların nelerden hoşlandığına dair bahse giriyoruz.

Sevinç'in nelerden hoşlandığını bilmiyorum. Genelle-meyle söyleyecek olursak kadınlar takılardan, makyaj mal-zemelerinden, parfümlerden, renkli kıyafetlerden ve bir de çiçeklerden hoşlanır. Ama hangi çiçek? Hangi renk? Hangi taş? Kız kardeşimi ajan olarak kullanmayı düşünüyorum. Onun öğrenmesi daha kolay, kız kıza konuşurlar. Benim sordurduğumu anlar mı? Kardeşime taktikler veriyorum, benim gönderdiğimi belli etmemeli. Çok büyük sürprizlerim olacak. Ukala tavrıyla Turgay konuşup duruyor. Adil hiçbir şey söylemiyor. Onun konuşmama nedenini biliyorum. Bu aramızda bir sır. Bazen birbirimize bakıp gülüyoruz. Filiz onun aşkını kamufle eden bir araç sadece, gerçek çok farklı. O yüzden Turgay'la mesafesini koruyor. Turgay kendi kız kardeşini sevdiğini, hatta mektuplaştıklarını öğrenirse Adil'i döver. Kız abisinden çok korkuyor. Adil daha ne kadar gizli tutacaklarını düşünüyordur muhakkak. Ben sevdiğimin her şeyini biliyorum diyor. Her şeyini mi diye soruyor Turgay. Her şeyini? Adil'in yüzü kızarıyor ve sesi titriyor. Filiz sana

yüz vermiyor ki diye ekliyor Turgay.

Gün inmek üzereydi ama oturduğumuz yerden kıpırda-mamıştık. İpe sapa gelmez bir sürü şey konuştuk. Ayakları-mız uyuşunca arada kalkıp sonra geri oturduk. Karnımızın açlığını bastırmak için sigara üstüne sigara yaktık. Keşke Sevinç'e o kadar hızlı vurmasaydın, dedi Adil, şimdi oynuyor olurduk. Bir daha onlara yavaş vuralım diye söz birliğine var-dık. Birkaç dakika sonra, ben vururum arkadaş, dedi Turgay. Benimle oynayacaksanız kuralım bu. Seni oyuna almayız dedim. Hadi almayın da göreyim, oynayabiliyor musunuz? İkimiz genç horozlar misali göğüs göğse geldik. Ellerimiz havada. Adil araya girdi, sizin kafalar gitti, dağılıyoruz. Bu işi burada çözeceğiz, dedi Turgay. Aynen, dedim. Havada olan ellerimiz yumruk oldu. Birbirimizi ittirmeye başladık. Seslerimiz kavga tonunu almıştı. Adil, artık bu işin sonunun iyi olmayacağını anlamıştı, aramıza girdi, ikimize küfür etti. Biz de birbirimize sövdük. Adil'in üzerinden yumruklar gelip gidiyordu. Adam gibi oynayacaksan hep birlikte oynarız, dedim. Ben öyle oynarım, sen karı gibi oynarsın, dedi. Kızlarla güzel güzel oynamanın bir yolunu bulalım, yoksa hiçbiri bize kalmayacak, diye ekledi Adil. Ben, Sevinç'e bir daha kötü davranmayacağım, dedim. Daha sözüm bitme-den, başlarım senin Sevinç'ine, dedi Turgay. Ben de senin Sultan'ı...

Herkes bir kızı sahiplenmişti, oysa on beş yaşındaydık. Hayat sınavından henüz geçmemiştik. Sınanmadan büyük aşklardan söz açıyorduk, yalanlardan, bilmediklerimizden. Yengene yan baktın, diye her gün kavga ediyorduk. Güya evlerinin etrafında dolanarak onları koruma altına alıyor-duk. Kime kaldı o kızlar, kimin oldular? Sevinç'i başkasına verdiklerini duyduğumda çok üzüldüm. Bütün gece ağladım. Uğrunda ölümü göze aldığım kız başkasının olacaktı. Benim

hayalini kurduğum... Şimdi her biriyle bayramlarda karşılaşıyor, çocukluk arkadaşı olarak konuşuyoruz. Üç çocuğu var, çok tatlılar. Eşimle çok iyi anlaşıyorlar, çocuklarımız da birkaç günlüğüne arkadaş olup oynuyorlar. Ne büyük mutluluk. Oysa biz, geleceğin ne getireceğini bilmeden iddialı cümleler kurup ölümüne kavga ediyoruz.

Bunu Sevinç biliyor mu? Biliyor. Uğruna kavga ettiğimi, bir gün görmesem delirdiğimi, onu kimseye yar etmeyeceğimi... Ya benimsin ya toprağın. Ben seni sevmiyorsam ne olacak? Seversin, sana dünyaları vereceğim. Ben dünyaları istemiyorum. Yalan söyleme, istersin. Ben istemiyorum, benim için kavga etmeni de istemiyorum, ben erkek de istemiyorum, anladın mı? Boş hayaller kurup kendine yazık etme, bana da bulaşma. Bunları Sevinç mi söylüyor. Söylemiyor, yazıyor. Kız kardeşimle mektup göndermiş bana. Daha fazlası da var, ama onlar bana kalsın. Unutamıyorum onu. Her ânım onunla geçiyor. Derslere çalışmıyorum. Sınıfta yanımda oturuyor. Sürekli gülümseyip duruyorum. Öğretmen dersten kovuyor beni. Sonra babamı çağırıyorlar. Babam önce insanca konuşuyor, nasihat ediyor, yol göstermeye çalışıyor, olmayınca dövmeğe başlıyor. İyi vuruyor. Akıllanacak değil, diyor anneme. Annem, o kızı isteyelim, nişan koyarız diyor. Kızın başını yakmayalım, diyor babam. Babamı öldürmeyi düşünüyorum o an. Nasıl bir ölüm olmalı. Tamam diyor, isteyelim. Öldürmekten vazgeçiyorum. Sevinç'i istemeye gidiyorlar. Artık Sevinç benim olacak. Ama bir dakika, Sevinç'i bana vermiyorlar. Yaşı küçük diyor babası, kızın da gönlü yok. Ben gönlünü yaparım onun. Vermiyorlar. Sevinç'in babasını öldürmenin hayallerini kuruyorum. Belki de Sevinç'i. Benim olmazsa başkasının da olmamalı.

Planlarımı Turgay'a anlatıyorum. Kaçırılım diyor, öldürmeyi boş ver. Turgay'ın motora binip şehre gidiyoruz.

Boş boş dolaşıyoruz, pastaneye giriyoruz, parka çıkıyoruz, Sevinç'i nasıl kaçıracağımızı tasarlıyoruz. Akşam birer bira alıp dönüyoruz köye. Turgay yeni bir kızdan bahsediyor. Sultan diyorum, saçmalama Sultan mı kalır şimdiye, onun modası geçti. Şimdiki daha güzel. Tanıyor muyum? Tanıştırmam merak etme. Rüzgârın sesinden söylediklerinin çok azını anlayabiliyorum, anlamadığımı fark ettiğinde arkaya dönüp yeniden anlatmaya başlıyor. Ona Sevinç'i anlatıyorum. Ben ondan başkasıyla yapamam diyorum, o benim ilk ve tek aşkım olarak kalacak. Belki de en iyisi düğün gecesi ikisini birlikte öldürmek.

Öldürmek mi? Yol boyu Sevinç'i nasıl öldüreceğimi anlattım Turgay'a. O ise başka birinden bahsedip durdu. Yeni sevgilisinin teyzekızı varmış, bacanak olalım seninle, dedi. Fena fikir değildi ama ben unutamazdım ki. Gelecek hafta seni tanıştırayım bir gör, tam senlik, dedi. Çok ısrar edince kabul ettim görüşmeyi. Tamam dedim, tanışalım. Fakat Turgay ne söylediğimi anlamadı. Kafasını bana doğru çevirdi. Cümlemi tekrar ettim. Muhtemelen gülümsedi. Gaza biraz daha yüklendi. Artık köyün sınırlarına girmiştik. Işıklar görünüyordu.

Sonra nasıl oldu bilmiyorum, ortalık birden karardı. Öncesinde parlak bir ışık vardı, bize doğru geliyordu. Turgay gidonu bıraktı, eliyle gözlerini siper etti. Cennet gibi bir şeydi o an, parlak, çok parlaktı.

Gözlerimizi açtığımızda hastanedeydik. Şarampole uçmuştuk ve geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorduk. Bütün görüntüler eskide kalmıştı, biliyordum. Turgay mesela, o bildiğim çocuk geçmişte kalmıştı. Ben... bir daha anımsamayacaktım o günleri.

Ekmek Bayatlatma Odası

Daldın gittin, diye seslendi adam. Nereye bakıyorsun?
Birine benzettim şu fotoğraftakini. Gazeteyi kaldırıp
arkadaşına gösterdi. Öldürülmüş.

Kim o?

Bilmiyorum ama eski bir görüntüyü hatırlattı bana.
Gerçi hep hatırlıyorum ya neyse.

Kahvesini yudumlayıp tekrar fotoğrafa baktı. Hayatının
bazı dönemleri aklından hiç çıkmıyordu. Özellikle bir kara-
rın eşiğinde kararsız kaldığı anlar. Zihninde dönüp duran
o görüntüler yaranın kapanarak unutulup gitmesine izin
vermiyordu. Adam, anlatsana, dedi. Anlatılacak derecede
değil diye düşündü. Karşılık vermedi. Fotoğrafa uzun uzun
baktıktan sonra haber metnini okumaya koyuldu.

Konuşmayacak mısın? Belki gerçekten odur?

Kimliğinin belirlenemediğini yazıyor. Fakat çok benzi-
yor.

Okul arkadaşın mı? Seni bu kadar etkilediğine göre

önemli biri olmalı.

Öyle biri değil ama benim de bilemediğim bir şekilde aklıma hep o geliyor.

Anlatmak istemiyorsan seni anlarım. Bazı hikâyelerin kendine kalması iyi olur. Ama anlatırken belki eksik parçayı tamamlarsın.

Adam meraklanmıştı, anlatmasını istiyordu. Hikâyedeki gizem onu tahrik etmişti. Öldürülen kişi kim, niye öldürülmüş ve en önemlisi, arkadaşındaki karşılığı ne? Özel bir mesele ise anlatmak zorunda değilsin tabii ki, dedi karşıdan ses gelmeyince. Sonra ağırdan devam etti. Kadın olsa aşk meselesi var derdim ama erkek erkeğe özel neyiniz olabilir ki?

Yok, dedi arkadaşı, öyle bir şey değil. Bir kaçış hikâyesi aslında. Onunla birlikte ben de kaçsaydım nasıl bir hayatım olurdu diye sorgulayıp duruyor bir yanım, o kadar.

İyice meraklandırdın anlat artık.

Cincin ile fırından yeni gelmiş ekmekleri ekmek odasına götürüyoruz. Taze ekmekleri içeri koyup bayatları çıkaracağız. Aşçı, koca tencerede demlediği çayı demir sürahilere koyuyor. Bize bakmadan, çabuk olun, diyor. Çabuk olalım, diyorum ben. Boş ver, diyor Cincin. Baksana ne güzel kokuyorlar. Cincin eline aldığı ekmeği uzun uzun kokluyor. Bense ekmekleri mutfağa götürüyorum. Geldiğimde Cincin hâlâ ekmeği kokluyor. Ne güzel kokuyor mübarek. Göstermeden yiyelim mi birini? Olmaz oğlum, diyorum kızgın bir şekilde. Neden olmazmış. Bal gibi de olur. Olmaz, yiyemeyiz, hakkımız değil. Bayat ekmek mi hakkımız? Her gün taze taze geliyor, iki gün sonra yiyoruz bunları. Neden tazeyken yedirmiyorlar? Bilmiyorum ama bizim iyiliğimiz içindir. Oğlum sen de ne kadar safsın, her şeye inanıyorsun, diyor Cincin. Ya neden? Çok yemeyelim diye. Anlıyor musun? Ben

yine de çok yiyorum. Olsun, çabuk doyarsın. Bak şimdi, bu ekmeğin hepsini bir kerede yiyebilirim. Olsun, bence buna hakkımız yok. Ben yersem söyler misin? Sormazlarsa söylemem? Sorarlarsa?

Sormadılar. Fark etmediler bile. Yalan söyleyemem, dedim Cincin'e. Küstü. Hemen arkadaşını satarsın zaten, dedi. Satmam, dedim, yalan da söylemem. Arkadaşın için gerekirse söylemelisin, arkadaşlık bunu gerektirir. Onu ittim. Sen arkadaş değilsin, dedim. O da bana yumruk attı. Bayağı acıtmıştı. Kul hakkı var bunda, dedim işaret parmağımı göğsüne bastırıp. Parmağımı tuttu, geri kıvırdı. Güçlüydü. Elleri sertti. Yok daha neler! Biz daha küçüğüz, günah yazılmaz. Hem sen hiç günah işlemez misin? Yumurta çalmadın mı? Erik de mi? Sorduğu her soruya kafamı kaldırarak cevap veriyordum. İnanmadı. İşte yalan söyledin, dedi gülerek, yoldan geçerken canın çekip de armut falan taşlamadın mı hiç?

Hayır. Her şeyimiz vardı çünkü. İnanmadığı belliydi. Adi bir suçluymuşum gibi bakıyordu. Ekmek elindeydi fakat bir türlü yiyemiyordu. Koklayıp durdu. Yesek ne olur sanki, dedi cılız bir sesle. Ekmeğin ucundan koparacaktı ki, duvara ittim onu. Ekmeği bıraktı, o da beni itti. Açıkçası korkuyordum. Benden güçlüydü. Hem göğsümde hem sırtımda o gücü hissediyordum. Yedirmedim ama. Aşçı gürültümüze geldi. İkimize birer tokat vurdu.

Bir de hafız olacaksınız dedi.

En çok bu ân'ı hatırlıyorum. Bir önceki cümleyi değil, onun öncesini. Bütün bir gün yediğimiz dayağı, ekmeğin kokusunu, Cincin'in sözlerini, hocanın, sizi adam ederim ben, deyişini. İnsan, hayatını zehir eden cümleleri daha çok hatırlıyor. Sizi adam ederim ben. Yediğimiz dayaktan sonra kulağıma eğilip, "ben pilot olacağım," diye fısıldaması. Bun-